

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΛΑΜΙΕΣ - RIETLAND

Σκηνοθεσία-Σενάριο: Σβεν Μπρέσσερ

Ηθοποιοί: Γκέριτ Κνόμπε, Λόις Ρέιντερς,
Άννα Λόεφεν, Γιάννικ Ζοέτ

Φωτογραφία: Σαμ ντου Πον

Μοντάζ: Λοτ Ροσμάρκ

Μουσική: Λίκλε ντε Γιονγκ, Μίσελ βαν Ντίντερ

Χώρα: Ολλανδία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 105΄

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις: Η ταινία τιμήθηκε με βραβείο φωτογραφίας στο Molodist Kyiv International AFilm Festival και με 12 ακόμη υποψηφιότητες.

Ατμοσφαιρικό δραματικό θρίλερ μινιμαλιστικής πλοκής, το οποίο ενώ δημιουργεί μια αιωρούμενη απειλητική αίσθηση, παραμένει προσηλωμένο στα γήινα διλήμματα του πρωταγωνιστή του.

Ενα ενδιαφέρον ντεμπούτο από την Ολλανδία που μετατρέπει ένα αστυνομικό φιλμ σε μια υπαρξιακή αναζήτησή πάνω στον αχανή χώρο ανάμεσα στο καλό και το κακό. Παγκόσμια πρεμιέρα στην Εβδομάδα Κριτικής των Καννών. Επίσημη υποβολή της Ολλανδίας για τα Οσκαρ.

Ο Γιόχαν είναι ένας χήρος Ολλανδός μεσήλικας, ο οποίος ζει τη ρουτίνα του αγρότη. Ο πρωτοεμφανιζόμενος **Σβεν Μπρέσσερ** την καταγράφει σε μια βουβή εναρκτήρια σεκάνς, η οποία διαθέτει μια αίσθηση αποστασιοποιημένης παρατήρησης και ταυτόχρονα μια μεταφυσική αύρα (**οι αδελφοί Νταρντέν τα λένε με τον Ντέιβιντ Λιντς**), η οποία "ζωντανεύει" το γεμάτο καλαμιές τοπίο με έναν υποδόρια απειλητικό τρόπο. Και πράγματι, ανάμεσά του θα βρεθεί σύντομα το πτώμα μιας (κακοποιημένης;) νεαρής κοπέλας, κάτι που θα ανησυχήσει βαθιά τον Γιόχαν. Έχοντας υπό τη φροντίδα του τη μικρή εγγονή του και βλέποντας την τοπική αστυνομία να μη σημειώνει την παραμικρή πρόοδο όσον αφορά την ανακάλυψη του δράστη, ο φόβος του για την ασφάλεια του μικρού κοριτσιού τού γίνεται εμμονή, οδηγώντας τον στο να αρχίσει να ερευνά την υπόθεση μόνος του.

Η ταυτότητα του δολοφόνου μικρή σημασία έχει σ' αυτό το μινιμαλιστικής πλοκής δράμα με στοιχεία θρίλερ, το οποίο στην πραγματικότητα αφορά το ψυχολογικό πορτραίτο ενός μοναχικού ανθρώπου που βλέπει τις εποχές γύρω του να αλλάζουν (οι συμπεριφορές των νέων, η τεχνολογία, η αγροτική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης) και εκείνος, όπως το μυστηριώδες τοπίο με τις καλαμιές, να μένει ίδιος κι αμετακίνητος. Ο πραγματικός αγρότης και πρωτοεμφανιζόμενος ως ηθοποιός **Γκέριτ Κνόμπε** είναι εκφραστικώτατος (τα κλόουζ απ του αναδεικνύουν ένα συναρπαστικό ανθρωπινό τοπίο) ως ένα ζωντανό

παρελθόν με άμεσους - ζωογόνους, αλλά τραυματικούς – δεσμούς με τη γη, το οποίο καλείται να “διαπραγματευτεί”, να καταλάβει και να προστατεύσει, ένα εύθραυστο μέλλον. Θα το κάνει με το δικό του τρόπο, τον οποίο ο Σβεν Μπρέσερ σέβεται ίσως υπερβολικά (το ελλειπτικό φινάλε), αφήνοντας το θεατή να βγάλει μόνος του (όλα) τα τελικά συμπεράσματα.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Ο Γιόχαν ζει μόνος του στην βόρεια επαρχία της Ολλανδίας μαζεύοντας καλάμια στην έκταση που του ανήκει δίπλα στο ποτάμι. Μια μέρα θα βρει το πτώμα ενός νεκρού κοριτσιού και αυτή θα είναι η αφορμή που ανεπαίσθητα αλλά καθοριστικά θα αλλάξει τη σχέση του με την την εγγονή του την οποία προσέχει, τον ίδιο του τον εαυτό, την κοινωνία από την οποία έχει απομονωθεί. Θα ξεκινήσει μόνος του να ερευνά τα ίχνη του δολοφόνου, στρέφοντας ωστόσο τη συλλογική ενοχή όχι μόνο στον ίδιο ή την ίδια την κοινότητά του, αλλά και σε βάθος ιστορικού χρόνου, καθώς το «κακό» μοιάζει να βρίσκεται εδώ και χρόνια κάτω από τη φαινομενική ρουτίνα μιας μικροκοινωνίας, κρυμμένο μέσα στο απροσπέλαστο λιβάδι με τις καλαμιές.

Αυτές είναι οι πρώτες ύλες της πρώτης μεγάλου μήκους ταινίας του Σβεν Μπρέκερ που έκανε την πρεμιέρα της στην Εβδομάδα Κριτικής του Φεστιβάλ Καννών και κέρδισε την εμπιστοσύνη της Ολλανδίας ως επίσημη υποβολή για τα Οσκαρ. Οχι άδικα, αφού είναι πρώτες ύλες που πατάνε πάνω στο απόκοσμο τοπίο της Βόρειας Ολλανδίας, για μια άχρονη και τελικά ά-χωρη ιστορία που διερευνά με τρόπο υπαρξιακό το οικουμενικό αίσθημα του ανοίκειου που προκαλεί ένα ανθρωπινό πτώμα. Ειδικά όταν ο Μπρέκερ επιμένει να χρησιμοποιεί την ημέρα σαν πηγή ανησυχίας και το σκοτάδι ως μια ασφαλή ζώνη, εναλλάσσοντας διαρκώς το παιχνίδι ανάμεσα στο καλό και το κακό, το φαινομενικά αθώο και το αιώνιο κακό.

Με υπνωτιστικό ρυθμό που εξαντλεί τη μικρή του διάρκεια, φωτογραφία που κάνει ανάγλυφη την «αναζήτησή» μέσα, έξω και ανάμεσα στις καλαμιές και σχεδιασμό ήχου που αγγίζει τις περιοχές του θρίλερ, η ταινία του Μπρέκερ μοιάζει να αναφέρεται ταυτόχρονα στον σκανδιναβικό και τον ασιατικό κινηματογράφο με κάτι από «True Detective», σαν υβριδικό λες δείγμα μιας αναθεώρησης ενός crime movie που παριμένει από στιγμή σε στιγμή να δυναμώσει τα ντεσιμπέλ και να παραδοθεί στις δονήσεις μιας απρόσμενης εξέλιξης.

Είναι όμως περισσότερο η ερημιά που απλώνεται στην οθόνη που ενδιαφέρει τον πρωτοεμφανιζόμενο σκηνοθέτη. Μια ερημιά που φτάνει (για καλό και για κακό) μέχρι και τον θεατή και τον αναγκάζει να πλοηγηθεί μέσα στις απραπούς ενός ιδιότυπου αστυνομικού φιλμ, που δεν κορυφώνεται ποτέ, ίσως γιατί δεν ήταν ποτέ αυτός ο σκοπός του. Παραμένοντας, όμως, τελικά και πεισματικά, λιγότερο μια ολοκληρωμένη φιλική εμπειρία και περισσότερο μια σπουδή πάνω στο χρόνο, την εσωτερική αναζήτησή και την αχανή ανθρωπινή... φύση.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΡΑΝΑΚΗΣ

Η πρόταση της Ολλανδίας για τα Οσκαρ καλύτερης ξενόγλωσσας παραγωγής. Υπόδειγμα κινηματογράφησης. Η διαρκής επανάληψη των ίδιων σκηνών σε υπνωτίζει. Μεσήλικας αγρότης που φροντίζει την έφηβη εγγονή του ανακαλύπτει ανάμεσα στις καλαμιές το πτώμα μιας νεαρής κοπέλας. Η φαινομενική αδιαφορία της αστυνομίας να εντοπίσει τον δολοφόνο καλλιεργεί μέσα του την εμμονή και τον οδηγεί να πάρει την κατάσταση στα χέρια του-μόνο για σκληρούς σινεφίλ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ

Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του Σβεν Μπρέσερ, που έκανε πρεμιέρα στο Φεστιβάλ Καννών (Εβδομάδα της Κριτικής), αφηγείται την ιστορία του Γιόχαν, ενός μεσήλικα αγρότη που ζει μια μονότονη ζωή και φροντίζει την έφηβη εγγονή του. Όταν βρίσκει το πτώμα μιας νεαρής κοπέλας, τον κυριεύει ένα αίσθημα ενοχής και, μπροστά στην αδιαφορία της αστυνομίας, οδηγείται σε εμμονή, παίρνοντας την κατάσταση στα χέρια του.

Η ταινία του Μπρέσερ αποτελεί μια ουσιαστική σπουδή χαρακτήρα που εξερευνά τον ψυχολογικό κόσμο του Γιόχαν μέσα από μια στιβαρή σκηνοθεσία, ελάχιστους διαλόγους και μια δυνατή ερμηνεία από τον Γκέριτ Κνόμπε, ο οποίος δεν είναι επαγγελματίας ηθοποιός αλλά ανακαλύφθηκε από τον ίδιο τον σκηνοθέτη κατά τη διάρκεια της προ-παραγωγής. Με την κάμερα να κινείται ελάχιστα και τον διευθυντή φωτογραφίας Sam du Ron να κινηματογραφεί εξαιρετικά τη φύση, η οποία παίζει καθοριστικό ρόλο στη σκιαγράφηση του Γιόχαν και συνδέεται με την αργή, νωχελική καθημερινότητα μιας μικρής κοινωνίας, ο Μπρέσερ στηλιτεύει την «τύφλωση» των μικρών κοινωνιών απέναντι στο έγκλημα που εμπεριέχουν. Οι καλαμιές λειτουργούν συμβολικά, ως ένας τοίχος σιωπής...

Ο Γιόχαν πρέπει να έρθει αντιμέτωπος με το σώμα μιας νεκρής κοπέλας για να αντιληφθεί ότι η ζωή του δεν είναι μόνο η δουλειά του, ότι η δημόσια ζωή του αφορά κι ότι είναι μέλος μιας μικρής κοινότητας όπου ο κίνδυνος ελλοχεύει. Αυτή τη συνειδητοποίηση και τη σταδιακή αλλαγή του χαρακτήρα, από παθητικό παρατηρητή σε ενεργό πολίτη που αποζητά απαντήσεις, ορμώμενος από μια ενοχή που κουβαλούν όλοι όσοι συνειδητά αποστασιοποιούνται από τα γεγονότα, τις καταγράφει με μεγάλη δεξιοτέχνητα και μινιμαλισμό ο Μπρέσερ. Και παρ' όλο που δεν αποφεύγει ορισμένα λάθη ενός πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη (όπως μια επιτήδευση στο στήσιμο ορισμένων πλάνων για να τονιστούν οι συμβολισμοί) το αποτέλεσμα παραμένει άκρως δυνατό και ενδιαφέρον.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

SVEN BRESSER

Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και βοηθός σκηνοθέτη, έχει κερδίσει για τις ταινίες του 4 βραβεία και 20 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: Rietland (2025), She Used to Sing Here (Short 2021), Free Fight (TV Movie 2018), L'été et tout le reste (Short 2018), Cavello (Short 2016).